

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

Megjelen minden szerdán és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 671.

Felolvasó szerkesztő:
Bíró Pál.

Főmunkatárs:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 5 frt, félévre 2.50. negyedévre 1.25
Egyes szám ára 5 kr.
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társaság, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legutányosabb árban közlünk.

Ötven éve...

Sátoralja-Ujhely, augusztus 11

Emlékezzünk meg hőseinkről és mátyujainkról!

Egy félszázaddal ezelőtt pecsételte meg nemzetünk dicsőséggel és gyászszal ezer éves történetét. A dicsőséget a vértanúság szentelte meg, de eszméit a halhatatlanság váltotta ki. És a nemzet oly erkölcsi tőké birtokába jutott, amely éltetni fogja ismét időtlen időközön át, ha méltó lesz lélekben és igazságban a nagy idők szereplőjéhez.

A kegyelet hiánya az erkölcsi erő hanyatlásának a fokmérője, mert hiszen elismerni és méltatni az érzelmet annyi, mint osztozni abban. A kor, amely a haza fogalmát azonosítja a közös jóléti részvénytársaság fogalmával, s az erkölcsi momentumokat nem méltatja a züllés, a romlás, az embergépek, a számozott adófizetők nyomorult epochája volna, — ez az epocha pedig a nemzeti élet erő fogyását, — az agónia közeledését jelentené.

Ennek az esztendőnek minden egyes napja ünnepnap. Fájdalom, a még hátralevő napok a gyász ünnepei, — de épen azért jelentőségük még nagyobb. Mert a gyász a lélek megtisztulásának a proceszurája, a bánatos könyv egyedüli írja a szenvedésnek, a Golgo-

tha a feltámadás, az örök élet előzménye.

Jusson eszünkbe október hatodika! És ne legyen magyar ember széles e hazában, a ki ezen a napon lelkében gyászt nem ölt.

Nem csupán a megdicsőültek emlékének áldozunk a gyászszal, hanem manifestáljuk a velük való lélekbeni közösséget, beigazoljuk, hogy méltóak vagyunk küzdelmeik és szenvedéseik nagyságához, élő bizonyosságot teszünk eszméik halhatatlanságáról.

Ünnepeljünk méltósággal! Minden polgár öltön fekete ruhát, tüzzön ki gyász lobogót és válásának szertartása szerint tartson gyász ünnepet. Hiszen ötven évvel ezelőtt vérben és könnyben fuldoklott nemzetünk!

És legyen az a nap a kiengesztelődés ünnepe, a mely a lelket megtisztítja minden nemtelen indulattól, hozza közelebb a polgárt polgártársához, — juttassa eszünkbe, hogy kevesen vagyunk, erőnk az egyesülésben rejlik, s hogy a nagy célok tudatával vagyunk eltelve, amelynek megvalósításában minden becsületes munkának meg van a becsé.

Sursum corda... A történelmi események igazi méltatása nagy erkölcsi jelentőségük kidomborítása nélkül elképzelhetetlen. Sőt az erkölcsi jelentőség adja meg az eseménynek a történelmi jelleget. Minden törekvést az érte hozott

áldozat nagyságával mérjük föl. Midőn tehát a magyar Golgothára függesztjük lelki szemünket, — eszünkbe fog jutni a muld század egyik legnagyobb, s legvéresebb küzdelme, a melyet a dicsőség és mátyrság koszoruztak meg.

A tölgy koszorut, a dicsőség szimboliumát az egész művelt világ, még az ellenség is osztatlan előismeréssel helyezte bajnokaink homlokára, — mi helyezük a ciprus ágat nemzeti megváltóink áldott hamvaira.

f. s.

Rongyokban a fátyol...

Budapest, augusztus 13.

Rongyokban a fátyol, amit hűséges magyar szívek szöttek-fon-tak, miközben peregetek könnyeik, elesett, meggyalázott, lemészárolt nagyjainkért!

Pergett a dob és meghajoltak a zászlók, a háromszínű, dicső honvédszászlók a komor, fekete vaszörnyeteg előtt, imára vezényeltek azoknak fiait, a kiknek eleit porrá lövelte az ünnepelt harcos, zugott a „Gott erhalte“ és ünneplétek a hóhért, a zsoldost, a gyűlölt idegent. Még alig hangzottak el a fonséges ünnep zsolozsmái, melyeket Segesvár térein a legnagyobb, legfényesebb, legmagyarabb magyar sirján elzokogtunk még ott tomboltak lelkünkben a lelkesedés, lángoló hazaszeretet új

életre keltett hullámai, még imádkoztunk, összekulcsolva kezeinket Érettük, a Hősöket, az Igazakért, a Jókért és Nemesekért — mikor sötét felhő borult ránk és végigsüvített szegény hazánk térein a rideg, kriptaszagu fergeteg és egy perc alatt feltámasztá ötven esztendő minden elefedett keserűségét és gyökeréből kiszagattá a felédés virágát, mi rejtve-félve ápolánk.

Aludt a nemzet és azt hívé, hogy álmodik. Almodik egy jobb korról, szebb jövődőről, békeségről, nyugalomról és becsülésről. Szegény, elalattott magyar ember arról álmodik, hogy cserébe azért a fátyolért, melyet vérkönnyekkel áztatottan borított az átkos multra, nyugalmat, békeséget kap attól a kéztől, amelyet nyomorúságában is is mindig áldva áldott.

Óh, hogy az ilyen álmok is szétfoszlanak, mint annyi más, óh, hogy az ilyen álmok sem maradhatnak meg csalóka szemfödélül az alvó, álmódó nemzetnek!

1899. augusztus 12-én rongyokra tépték a fátyolt, durva róhejjel kivazarták álmódásából a magyart és ünnepre sorakoztatták a mi véreinket, a senkivel sem közös honvédeket az osztrák zsoldos: Hentzi generális emlékoszlopánál, a mi szégyenkövéünkénél. És piruló arccal, ököltre szorított kezekkel meg kellett hajolni a mi véreink-

TÁRCA.

Gondolsz-e vissza...

— A Felsőmagyarországi Hirlap tárcája. —

Gondolsz-e vissza még a multra

Eszedbe jut-e néha még,
Garam mentén, fűzek árnyába
A hol laktunk, szülőim háza
S a vadregényes szép vidék?

Eszedbe jut-e ifjúságunk

Tündér világa: a tavasz?
Az a bájos édes álom
Mely minden imbolgyó fűszálon
Üdvöt, mosolyt, s reményt fakaszt?

Emlékszel-e? a kertünk alját

Körözé egy rozant palánk,
Közel hozzá egy méhes állott,
S mi ott, midőn a nap leszállott,
Titkon, loppal találkoztunk!

Te elmentél az ablakunknál

Fütyülve egy dalt, hangosan,
Jelölt annak, hogy az óra
Útót már a találkozóra,
S hogy vársz reám ott boldogan!

S mi eskü, átok a világon,

Szerelmeseknél van helyén,
Az fellet hozzá, el lett mondva
S hol sirva, hol meg mosolyogva,
Pihentünk egymás kebelén!

Én voltam tizenhárom éves

Te öregebb ötlet talán,
A szünetidőkre haza jöttél

És hogy megláttál, megszeretted!
Vizsont én téged — igazán!

A te anyád, az én anyámmal,
Haragban volt sok éven át,
Titkolnunk kellett a szerelmet,
Mely minket új életre keltett
Mint a tavasz a rózsafát.

A tiltott csóknak van varázsa
És vágyat szít a »nem szabad«
Szerelmünk nőtt mindegyre jobban
De szünetidő elmullott gyorsan
S az én szívem árván maradt!

Mentél megint az iskolába,
A válás fájt nekünk nagyon,
De volt egy őrzött talizmánunk —
A hit, mert bárha kell is válunk
Egygyé leszünk majd egykoron!

S nem lettünk egygyé! Elszakadtunk,

Sorsunk ádáz volt s mostoha,
Hogy jó anyám a sirba tére,
Engem elvittek más vidékre
S nem láttalak többé soha!

Azóta elmúlt sok esztendő,

Felettünk elrepült a nyár,
Megöregedtünk mind a ketten
S fehér hajakkal görnyedtetten,
Nézünk üres jövőbe már!

Azóta elmúlt sok esztendő,

De én emlékszem még ma is,
Oh, búvós első szép szerelmem
A míg élek el sem felejtem,
Vajjon emlékszel-e te is?!

Lithvai Viktória.

Thurzó-füredi levél.

Írta: **Bíró Pál**

Thurzó-Füred, aug. 10.

Magyarország határozatlan par excellence furdőország. Csak talán az volt mindig a baja, hogy itt jóval korábban kezdődött a furdőélet, mint más kulturállamban. Eleinte zarándokolt is mifelénk a sok idegen, csak hogy hamar kivazarták innen. A magyar vér, még a régi időben, — a mikor bővebben volt a pénz, mint manapság — nem tűrte a csendet; amugy isten-igazában duhajmódon élt a furdőben. Be volt osztva az ország parcellákra. A dunántuli uraknak Daruvár volt a kedves helyük: Az urakat Fesztich György Balaton-Füredre csalogatta, táncsal, theatrummal és menyecskeivel az ifjakat, a véneket egy piketeakéval, Bártfa volt a sáros-megyei urak és a szomszédos lengyel főnemesek régi hires fészke. A cserhádi gavallérok Parádon rikatták a hegedűt. A szatmári nemesek Bikszádon, a szabolicsai meg a sóstón mulattak. Meg van írva, hogy: Bikszádon dobálta tele a bőgőt vert arannyal Beesky György, a Sóstón meg Kállay Gusztai vesztett el leirhatatlan uri témpóval vagy három dominiumot.

Folyt a tokaji, csengett a cimbalom, a csendes szállodákat a sok »Nachtmusik« verte fel. szóval duhaj élet volt. Ezért nem fejlődhetett a magyar furdőélet úgy, mint a többi kulturállamban. Pedig hát talán egyetlen ország sincs

erre annyira praedesztinálva, mint éppen Magyarország. A furdőélet mostani rohamos fejlődése bizonyítja azt legfényesebben.

Egymásután kapnak világhírnevet az eddigi specialisan egy körre szorított remeknél-remekebb furdők, mások pedig csodálatos gyorsasággal emelkednek ki az ösmertelenség ködéből. Az ország gyönyörű vidékei: a Tátra a szepesi Érchegeység, a Végmente, a Beszkidek, az erdélyi Kárpátok, a Balatonvidéke, ezek mind nagyszerűségük erejéből szerezték meg nekünk a világ előtt is az előismerést. Most pedig örvendően tapasztaljuk: alaposan hozzáfogtak és a természet ezt a kincses tárházat megnyitják a világ előtt.

Itt is a szepesi Érchegeység és fenyfenyvesek borította hegyzagaizati közt: Gőlnicbánya város közvetlen közelében a Gőlnicvölgy egy kies pontján, pompás fenyveserdő közepette képződik a magyar furdők egy ragyogó kristálydarabja: Thurzó-Füred. A még pár esztendővel alig ösmert furdőcske ma már hivalkodva ragyog: mintegy versenyre hívja az ország nevesebb furdőit.

Tradicionális allűrök vannak ebben a hivalkodásban. — Mintha örökölni akarná Thurzó György nádor »ferdők«-jének hírnevét, a melyről régi írások jegyzik fel, hogy minden furdőszobája, a vetkező és hűsölő helyiségek, czobolyprémnél voltak behuzva. Az innen nem messze elterülő várhegy omladozó romjai már alig mesélnék a Thurzók

Szerette vón, ha egyszer az ebédjénél megvendégeli a környékbeli urakat, a cigány meg huzná! Csak módjával tenné, a de nagyon szeretné

A szomszéd portán Kovács József két felé feszített lábbal kiállott a kapuba és úgy kacagott, a mikor meglátta Gizit a giggen, a gyerekeket pedig a csacsival

— Híntós kocsí, kenderhám, Neveléses egy szerszám!

Ez volt a szava járása és valami leirhatatlan parasztgóg tükröződött le az arcán, villogott a szemében, a mikor a lánya a négy ponnin sebesen áthajtott a hidon. Várta különben az egész háznép, hogy a nagyságos szomszédék majd csak átküldenek egy kis tejfölért, vajért, zöldségért. Az érő dinnye átszürküllik a szomszédos kertbe. A barackfa ága áthajlik. Micsoda izes kajszin: sárgás-narancs színe kináltatja magát. S mekkora fej saláták! Tudhatják, hogy el nem adódik, jutna belőle a szomszédnak is, hát mért nem kérnek? Apró jószáguk sincs az istenadtáknak, úgy veszik páronkint. No bizony, nem görbülne el a szájuk, ha átüznék,

hogy szomszédasszony ezt vagy azt, így vagy úgy.

Kovácsné asszonyom nem tudta megállni, hogy titkon át ne nézzen a szomszédportára. Egyszer már azon volt, hogy küld őt át vagy két kosárnyi himlitolmit. A gyerekeknek jól esnek még a ribizli is. De aztán még se küldött.

— Kérjenek! Majd akkor!
(Folytatása következik.)

A szerkesztőség üzenete:

K. L. Helyben. Feleletünk itt van lapunkban Ezt rendeli a törvény.

L. B. Kolozsvár. Az állampolgárságot, el lehet veszíteni: 1) Elbocsátás, 2) hatósági határozat, 3) távollét, 4) törvényesítés, 5) házasság által.

S. B. Kir.-Helmec. Köszönjük alkalom adrán közölnök.

Nem közölnök. — Szerencsétlen gyermek — A halottkém. — A kis herceg.

Kiadja:

A SZERKESZTŐSÉG.

Hirdetések

közvetételére legalkalmasabb Zemplénvármegyének legerterjedtebb lapja a „Felsőmagyarországi-Hírlap.”

Első zemplénmegyei honi butor raktár.

Értesítés.

Van szerencsénk a helybeli és vidéki n. é. közönségnek becses tudomására hozni, miszerint, **Rákóczy-utca, Roth Bernát-féle házban** egy, a mai kor kívánalmainak megfelelőleg berendezett

Butorraktárt nyitottunk

hol is mindentéle stílus: ebédlő, háló, szalon, stb. berendezések a legjutányosabb árban és legpontosabban tognak kiszolgáltatni.

Kívánatra bármely e szakba vágó munkák saját ízlés szerint, valamint

mindennemű épület munkák

a legrövidebb idő alatt s a legjutányosabb árban elvállaltatnak.

A n. é. közönség b. pártfogását kéri

3—6

tisztelettel

Büchler Ferencz és Fia.

Ha szép kenyeret vagy süteményt akar ön, kérjen

40—50 deka buzaliszthez 5 krajczárért 2 dekagramm

„Stella“ sütőport

mely jobb minden bécsi gyártmánynál.

Kapható Sátoralja-Ujhelyben: Bilanovits István, Szentgyörgyi Vilmos Malártsik György, Klein Albert, Klein Géza, Behyna Testv., Hazai Adolf, Klein Henrik, Fischer Hani, Glüch Samu, Grünbaum Márkusz, Lichteinstein Adolf és Szikszay Róza kereskedésében. 52

Köszönetnyilvánítás.

Ó Fensége Salvator Lipót főherceg udvarmesterei hivatala.

Általános Asbestáru-gyár.

Ó császári és királyi Fensége Salvator Lipót Főherceg rendkívül meg van elégedve az asbesttalpál bélt cipőkkel. Ó Fensége hosszabb gyalog kiránduláson használta e cipőket és érezte, hogy lábai nem fáradtak egy el, mint más közönséges cipőkénél. Külölk egy pár vadász-cipőt, hogy annak a mintájára készítsenek másikat asbesttalpbéllel, ugyanannál a cipésznél s aztán küldjék ide.

Hisszük, hogy e vadász-cipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelők, a mint megfelelők voltak a szaloncipők.

Zágráb, 1898. július hó 8-án.

KRAHL, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közigazgatási bíróság elnöke, a következőket írja:

Tisztelt Doktor ur!

Az asbestbetéti cipők kitűnőnek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megszűnt minden lábfájásom, úgy hogy — azt hiszem — lábbajom semmi további orvoslást nem igényel.

Szíves tanácsát köszöni
Dánoson, 1897. évi szeptember 17-én

tisztelő híve

WEKERLE SÁNDOR.

Nincs többé láb fájdás!

Óvjuk lábainkat hidegtől,

nedvességtől és meghűléstől.

Sem tukszem, sem izzadós láb, sem bőrkeményedés, sem lábdaganat, sem lábégés.

Rövid idejű viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki cipőjét dr. Hügyes-féle, az egész világon szabadalmazott asbesttalpbéllel látja el.

Kettősvastagságú 1 ft 20 kr., egyszerű 60 kr., homoktalp 40 kr., gyermekeknek fele.

Az asbesttalpbélés kitűnőségét legjobban bizonyítja, hogy a os. és kir. közös hadsergek és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pár szállított.

Szétküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz előleges befizetése mellett Felvilágosítások, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Vizonteladókknak megfelelő árendemény.

Asbestáru-gyár

részvénytársaság

Budapest VI. Sziv-utca 18.

21—52

Egyedül eláruló raktár Klein Zsigmond „Kedvencz áruháza” S.-a.-Ujhely Rákóczy-utca 775.

Szegedi Mezőgazdasági Kiállítási Sorsjegyek.

Főnyeremény: 50.000 korona

értékben

és több, kisebb nagyobb nyercmény, összesen

1006 nyeremény 100.000 korona értékben.

Egy sorsjegy ára 20 krajczár

Az összes nyercményeket kívánatra 20% levonással azonnal készpénzben beváltja Budapesten: a „Hermes” Magyar Általános Váltóüzlet Részvénytársaság, V. Dorottya-utca 8., vagy Szegeden: a Szegedi Kereskedelmi és Iparbank.

Ezen pénztintézetek a nyerő kívánságára készek az

50.000 korona értékű főnyereményt

egy hasonló értékű szegedi mintaszerűen berendezett tanyai gazdasággal is becserélni.

Június Szegeden, a kiállítás utolsó napján, 1899. szept. 10-én este 6 órakor.

Sorsjegyek kapható bank- és váltóüzletekben, az összes dohánytözsdekben és egyéb eláruló helyeken.

Vizontelárusítók forduljanak a kiállítást rendező

Gazdasági Egyesületek Országos Szövetségéhez,

4—4

Budapest, IX., Üllői-ut 25., Köztelkek.